

Nr 287.

Av herr **Petrén, Alfred**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till civil tjänstepensionslag m. m.

Kungl. Maj:ts förslag till civil tjänstepensionslag upptager för manlig ekonomipersonal vid statens hospital och asyler en höjning av såväl levnads- som tjänsteåren. För närvarande erhåller denna personal pension vid 62 levnads- och 30 tjänsteår, medan deras pensionsålder enligt Kungl. Maj:ts förslag skulle inträda först vid 65 levnads- och 35 tjänsteår. För sin del uttalade medicinalstyrelsen uti sitt i ärendet avgivna yttrande tvekan, huruvida tillräckliga skäl föreläge för den av kommittén föreslagna höjningen av ifrågavarande personals pensionsålder från 62 till 65 år. Denna uppfattning delar jag helt och hållet, då av denna personal måste fordras god kroppslig och andlig vigör under hela deras tjänstetid, i det att för dem ej gives möjlighet till lättare sysselsättningar vid högre levnadsår och nedsatt arbetsförmåga. Därtill kommer, att i den manliga ekonomipersonalens å ett hospital uppgifter även ingår att leda de i de olika yrkena sysselsatta patienterna, och det torde vara rimligt, att de, som äro nödsakade att i sitt arbete ständigt hava sinnessjuka omkring sig, erhålla pension vid något tidigare år. Härtill har hänsyn ju också tagits vid fastställandet av pensionsåldern för uppsyningsmän och skötare vid hospitalen, vilken i förslaget är upptagen till 60 levnads- och 30 tjänsteår.

Vad fängvårdspersonalen beträffar har uti den kungl. propositionen föreslagits en höjning av pensionsåldern för första vaktfru och vaktfru från nu fastställda 60 levnads- och 30 tjänsteår till 65 levnads- och 35 tjänsteår, så att samma bestämmelser bleve gällande för manlig och kvinnlig personal inom fängvården. Samma skäl, som tala för att den kvinnliga vårdspersonalen vid hospitalen icke får sin nuvarande pensionsålder, 55 levnads- och 25 tjänsteår, höjd, kunna också anföras som skäl för att de nu för den kvinnliga personalen inom fängvården gällande pensionsbestämmelserna icke ändras. Detsamma torde kunna sägas beträffande första vaktfru och vaktfru vid statens tvångsarbetsanstalt för kvinnor.

Vad beträffar den manliga personal inom fängvården, som har att öva tillsyn över fångarna och leda dem i deras arbeten, torde denna personal med fog kunna likställas med den manliga ekonomipersonalen å hospitalen.

För båda dessa slag av befattningshavare gäller, att de hava att utföra sitt arbete inom slutna anstalter med en omgivning, som kan vara nog så irriterande och tålmodsprövande. Vad här är sagt torde även gälla för större delen av personalen vid såväl statens uppfostringsanstalt å Bona som statens tvångsarbetsanstalt vid Svartsjö. Det synes mig därför finnas goda skäl för att 62 levnads- och 30 tjänsteår fastställas som pensionsålder för uppsyningsmän, yrkesmästare, överkonstapel och vaktkonstapel inom fångvården, uppsyningsmän, förste förmän, maskinist och förmän vid Bona uppfostringsanstalt samt uppsyningsmän, förste förmän och förmän vid Svartsjö tvångsarbetsanstalt.

I fråga om en mindre grupp befattningshavare inom fångvården, nämligen dem som äro anställda vid fångvårdens sinnessjukavdelningar, finnes emellertid fog för en ytterligare sänkning av pensionsåldern. Då pensionsåldern för uppsyningsmän, överskötare och skötare vid statens hospital utgör 60 levnads- och 30 tjänsteår, finnes ingen anledning att sätta pensionsåldern högre för den inom fångvårdens sinnessjukavdelningar tjänstgörande personalen, då tjänstgöringen därstädes ingalunda är mindre uppslitande än den manliga vårdpersonalens å hospitalen.

Vad slutligen beträffar husmodern vid statens uppfostringsanstalt å Bona, synes mig alla skäl tala för att fastställa samma pensionsålder för henne som för den kvinnliga ekonomipersonalen vid hospitalen.

På grund av vad sålunda blivit anfört får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till civil tjänstepensionslag, att pensionsåldern fastställas

till 60 levnads- och 30 tjänsteår för första vaktfru och vaktfru vid såväl fångvården som statens tvångsarbetsanstalter, för husmodern vid Bona uppfostringsanstalt samt för uppsyningsmän, överkonstaplar och konstaplar, anställda å fångvårdens sinnessjukavdelningar, och

till 62 levnads- och 30 tjänsteår för övriga uppsyningsmän, överkonstaplar och konstaplar inom fångvården, för yrkesmästare inom fångvården, för uppsyningsmän, förste förmän, maskinist och förmän vid Bona uppfostringsanstalt, för uppsyningsmän, förste förmän och förmän vid statens tvångs- uppfostringsanstalter samt för den manliga ekonomipersonalen vid statens hospital och asylor.

Stockholm den 16 april 1925.

Alfred Petré.